

Третата строфа назовава това предусещано щастие чрез парадоксалната съвместност на *Heiterkeit* („веселост, бодрост“) и *Tod* („смърт“): *Heiterkeit, güldene, komm! / du des Todes / heimlichster, süssester Vorgenuss!*, предадено на български съответно: „Веселост, златна, ела! / Ти на смъртта / най-тайна, най-сладка предвест!“ (П. П. Славейков); „Веселост, златна, ела! / Ти на смъртта / най-тайна, най-сладостна преднаслада -“ (Гео Милев).

Цикълът на дневното слънце е проследен паралелно с човешкото му преживяване. Стихотворението е изградено като монолог, в Аз-изказ. Захвърлеността на Аза е постулирана категорично с императивната поанта на първа строфа: *Bleib stark, mein tapfres Herz! / Frag nicht: warum?* – в двата превода съответно: „Не се поддавай, ти смело сърце! / Не питай: защо?“ (П. П. Славейков); „Сърце безстрашно, твърдо остани! / ни питай ти: защо? -“ (Гео Милев).

Тази безмълвност, отказът от питане (за мистерииното преобразяване?) се отразява и в образната система. Образен аналог на обезличеното в безстрашното си приемане сърце на Аза е водата. Метафориката на Аза и неговият път са изложени в образите на морската повърхност и лодката. Всеки от трите строфоида изгражда образ на „водното“:

I: Само по асоциация с *die Kühle* („прохлада“). Като избира в превода експлицирането с „великий час“, П. П. Славейков нарушава на кохезивно ниво синтактичната фигура на повтарящите се образи: *die Kühle / kühlen Geister des Nachmittags*, което в Гео-Милевия превод е запазено с редуването: „великий хлад“ / „хладни духове на следобед“.

II: *Schon steht die glatte / Flut verguldet* (букв.: „Прекрасна лежи гладката вълна позлатена“; у Гео Милев: „и вече позлатена / е гладката вълна“). Отново П. П. Славейков редуцира водното, активизирайки цветовата страна: „Повърхнина речна / в позлата блести“. А думата *Flut* има следните значения: прилив, вълна, порой, наводнение.

Образът *weisse Meere* по-долу е запазен и при двамата преводачи.

III. Морското като метафорика на съдбата на непитащия става явно в съпоставката между *Vergessenheit* – забравата (на необятната морска пустош) и *mein Kahn* – моя чълн. След което става ясна и ключовата стойност на нирванността в уподобяването на „душа“ и „море“: *Wunsch und Hoffen ertrank, / glatt liegt Seele und Meer*. При превода и П. П. Славейков, и Гео Милев отделят двата образа в анафорични самостоятелни прости изречения, съответно: „тиха душата е, тихо морето“ и „гладка душата простира се, гладко морето“. Завършващият образ е на свободно плъзналата се по морската шир лодка, което символизира възмогането на душата. Съпоставката на двата превода с Нищевото завършващо двустийшие